

τὸ Ἀράπης, ἀλλὰ καὶ Παρδάλω, Περιστερώ παρὰ τὸ παρδαλή, περιστέρι.

Εὐχρηστος ἢ λέξις μόνον ὡς σκωπτικὸν ὄνομα γυναικός.

ἀρκουδωτά ἐπίρρ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρκουδωτός.

Κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἄρκτου: Ἀρκουδωτά λαγγεύ'. Συνών. ἀρκωτά.

ἀρκουδωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκούδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

Ἀδέξιος, χονδροειδής: Ἀτὸς ἔναν' ξαί ἀρκουδωτός ἔν' (αὐτὸς ὀλίγον τι εἶναι κτλ.) Συνών. ἀρκωτός.

ἀρκουλα ἢ, Λευκ. Χίος (Καταρρ.) κ.ά. ἄρκλα Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Μακεδ. (Ἄρν. Βέρ. Κοζ.) Ρόδ. κ.ά. — Λεξ. Πόππλετ. Βλαστ. ἄρεκλα Κάλυμν. Κάμπ. Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. ἀρικλα Ρόδ. Χίος (Βολισσ.) ῥάκλα Μακεδ. (Νάουσ.) ἄρκλας ὁ, Χίος (Συκ.) ἄρκλος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ Λατίν. οὐσ. *arsula*. Ὁ τύπ. ἄρκλα καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. g 4,31 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) «ἀνοίγω καὶ τὴν ἄρκλαν μου νά βρω ψωμὶν κομμάτιν».

1) Μέγα κιβώτιον χρησιμεῦον συνήθως πρὸς ἀποθήκευσιν δημητριακῶν ἢ τροφίμων Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Κάλυμν. Κάμπ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Βέρ. Νάουσι.) Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. Χίος (Βολισσ. Καταρρ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.: Σῦρε μέσα ἔς τὴν ἄρκλα καὶ βρίσκεις ψωμί Ἡπ. Βάλ' τὰ ψουμιά ἔς τ'ν ἄρκλα Ζαγόρ. Μ-μάτιν τῆς ἀρικλας (διαμέρισμα κτλ.) Ρόδ. || Φρ. Ἡ ἄρκλα τοῦ Νῶε (ἐπὶ οἰκίας μεγάλης μετὰ ὀλίγων καὶ εὐρέων διαμερισμάτων) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Νά τονε ὅπου προβάλλει | μὲ τὰ μερτζανιά του χεῖλη,
ὅπου ἔχει καὶ ζευγάρι, | ἔχει κι ἄρεκλες σιτάρι

Ρόδ. β) Κιβώτιον πρὸς φύλαξιν ἐνδυμάτων Μακεδ. (Ἄρν. Κοζ.) γ) Ἐρμάριον πρὸς φύλαξιν σκευῶν, τροφίμων κτλ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. δ) Συρτάριον Λεξ. Πόππλετ. ε) Πινάκιον τροφῶν κλειόμενον διὰ καλύμματος Ἡπ. ς) Ξύλινον δοχεῖον τοῦ μύλου ἐξηρημένον ἀπὸ τὴν κοφινίδα, ὅθεν κατέρχεται ὁ πρὸς ἄλεσιν σίτος εἰς αὐτὸ καὶ ἐντεῦθεν χύνεται εἰς τὸ στόμιον τῆς μυλόπετρας Λευκ. 2) Νεκροφόρος λάρναξ, μνήμα, τάφος Ζάκ. Κρήτ. Κύθηρ.: Ἄσμ.

...Τὸ νεκρὸ θὰ φέρουνε ἔς ἓνα ἐκκλησιδάκι,
σὲ ἄρκλα νὰ τὸν βάλουνε, νά ῥθουν οἱ συγγενεῖς του
κατόπι νὰ σηκώσουνε χλομὰ τὰ κόκκαλά του

Κρήτ.

Καὶ τότες τὸν ἐβάλανε ἔς τῆς ἐκκλησιᾶς τὴν ἄρκλα
μαζὶ τοῦ βάλαν δὲ σπαθὶ τὸ λόγο νὰ φυλάξουν

αὐτόθ. 3) Ἡ πλάξ τοῦ μνήματος Κύθηρ.

Πβ. ἀμπάρι.

***ἀρκουλλί** τό, ἀρκλι Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀκλι Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκουλα.

Κιβώτιον.

***ἀρκουλώματα** τά, ἀρκλώματα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρκουλώνω.

Αἱ περὶ τοὺς τάφους τιθέμεναι πέτραι.

ἀρκουμάνης ὁ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ὄνομα ποιμενικοῦ κυνός.

ἀρκοφάσουλο τό, Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ φασούλι, δι' ὃ ἰδ. φασόλι. Εἶδος φασολίου μεγάλου καὶ πλακοειδοῦς.

ἀρκῶ λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀρκῶ.

1) Εἶμαι ἀρκετός, ἱκανός, ἐπαρκῶ: Ἀρκῶ μόνος μου γιὰ τὴ δουλειά, δὲ χρειάζομαι ἄλλον. Ἀρκῶ μόνος μου νὰ τὰ καταφέρω. Ἀρκοῦν δυὸ ἀργάτες γιὰ τὴ δουλειά. Ἀρκεῖ τὸ φαεῖ νὰ χορτάσουμε καλά. Μοῦ ἀρκοῦν τὰ χρήματα ποῦ ἔχω. || Καὶ ἀπροσ. Ἀρκεῖ νὰ τὸ πῆς καὶ θὰ γίνῃ γλήγορα. Ἀρκεῖ νὰ πᾶς καὶ θὰ τὸ βρῇς. Ἀρκεῖ νὰ τὸν βρῶ καὶ θὰ τὸν φέρω μαζί μου. Ἀρκεῖ νὰ βρέξῃ λίγο καὶ θὰ δροσίση ὁ καιρός. Ἀρκεῖ νὰ δουλῆγῃς καλά καὶ θὰ σὲ πλερώσω μὲ τὸ παραπάνω. Δὲν ἀρκεῖ ποῦ δὲν ἔρχεσαι, μὰ ἔχεις καὶ παράπονο. Ἀρκεῖ πῆξ, τὸ παράκανες! || Φρ. Ἀρκεῖ καὶ περισσεύει (ἐπὶ πλησμονῆς πράγματος). 2) Μέσ. μένω εὐχαριστημένος, ἱκανοποιοῦμαι: Ἀρκοῦμαι σ' ὅ,τι μοῦ δίνεις - κάνεις - λές - φέρνεις κτλ. Ἀρκοῦμαι καὶ ἔς τὸ λίγο, ἀρκεῖ νὰ ναι καλό. Ἀρκεῖται μονάχα ποῦ τὸ λέγει καὶ δὲ σκοτίζεται γιὰ τὰ κατόπι. Δὲν ἀρκεῖται σ' αὐτὰ ποῦ τοῦ δίνω παρὰ ζητάει κι ἄλλα.

ἀρκωτά ἐπίρρ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρκωτός.

Κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἄρκτου: Ἀρκωτά λαγγεύ' - τρώει. Συνών. ἀρκουδωτά.

ἀρκωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρκος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

Ὁμοιος πρὸς ἄρκτον, χονδροειδής ὡς πρὸς τὴν σωματικὴν παράστασιν ἢ τοὺς τρόπους, ἀδέξιος. Συνών. ἀρκουδωτός.

ἀρλαή ἢ, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἡ ἐν τῇ παιδιᾷ τῆς γουρούνας εἰς τὸ κέντρον τοῦ κύκλου τῶν παικτῶν σκαπτομένη κοιλότης τῆς γῆς εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι προσπαθοῦν νὰ ἐμβάλουν αὐτήν.

ἀρλάνεμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρλανεύκουμαι.

Τὸ νὰ αἰσθανθῇ τις προσβεβλημένην τὴν φιλοτιμίαν του.

ἀρλανεύκουμαι Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arlanmak*.

Θεωρῶ προσβεβλημένην τὴν φιλοτιμίαν μου, ἐντρέπομαι ἐκ γενομένης μοι προσβολῆς: Εἶπαμ' αἶον κλέφτεν κ' ἐρλανεῦτεν αἶο (τὸν εἶπαμε κλέπτην καὶ τὸ ἐνόμισε προσβολήν).

ἀρλάνευτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀρλανευτός < ἀρλανεύκουμαι.

Περὶ τῆς στερητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

Ὁ μὴ αἰσθανόμενος προσβαλλομένην τὴν φιλοτιμίαν του ἐκ γενομένης προσβολῆς, ἀδιάντροπος.

ἀρλούμπα ἢ, σύνηθ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Λόγος ἀνόητος, φλυαρία, κουταμάρα: Γράφει - λέγει ἀρλούμπες. Συνών. ἀρλουμπαρία, σαχλαμάρα.

ἀρλουμπαρία ἢ, Ἀθῆν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρλούμπα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρία.

Ἀρλούμπα, ὁ ἰδ.

